

متن پرسش

با سلام استاد عزیز: روایتی هست که اگر بندگان خدا گناه نمی‌کردند خداوند قومی را می‌آفرید که گناه کنند و طلب مغفرت کنند تا خدا آنها را ببخشد. نمی‌دانم این روایت از معصوم است یا یک روایت قدسی؛ اما از زبان استاد پناهیان شنیدم. از طرفی آیه ای در قرآن هست که خداوند از مردانی که به عهد خود وفا می‌کنند تقدیر کرده و گفته آنها رستگار می‌شوند. جناب استاد من بارها از گناهی که سالها ست دامن گیر من شده و پدر مرا درآورده توبه کردم ولی این روایتی که از جانب استاد پاهیان نقل شد باعث شده در لحظات حساس فشار به پشتوانه این روایت گناه کنم و توبه خود را بشکنم و بعد کلی عذاب وجدان و خود خوری که چرا گناه کردم؟ نمی‌دانم جمع این دو روایت و آیه چگونه است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آن روایت از معصوم صادر شده و روایت دقیقی است. به این معنا که خداوند می‌خواهد مؤمنین، مُعْجَب نشوند و عُجَب و خودخواهی آنها را نگیرد. ولی به هر حال ما باید مواظب باشیم به گناهان که موجب دوری از رحمت خداوند می‌شود، آلوده نگردیم. موفق باشید